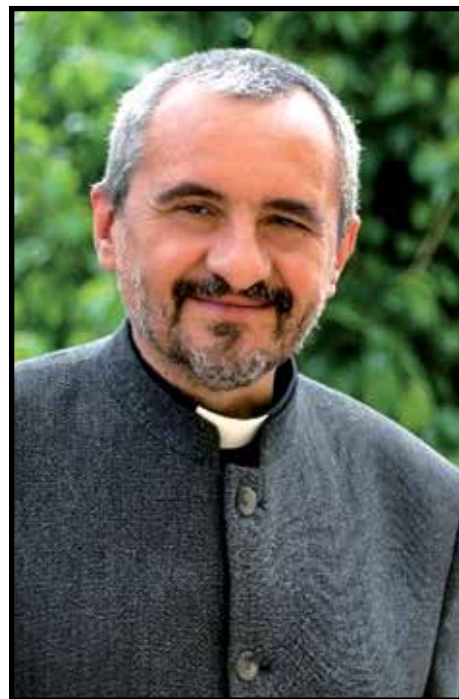

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

IN MEMORIAM KIRSCH JÁNOS

1961. január 12. – 2012. május 22.

Megrendülten és szomorúan vettük tudomásul, hogy a Szekszárd-Újvárosi templom diakónusa, Kirsch János hosszú és türelmesen viselt betegségében 2012. május 22-én reggel csendesen, végleg elment közülünk. Felesége Ágota, öt gyermeke, Veronika, Áron, Márk, Kristóf és Zsófia, valamint édesanyja gyászolja őt. Egyházközségünk ezzel a különszámmal kíván adózni emléke előtt.

LACI ATYA BÚCSÚZTATÓ SZAVAI

Elhangzott a temetés előtti gyázmisén

Főtisztelendő Püspök Urak, Paptestvérek, gyászoló Család, kedves Testvérek!

Pünkösdvárás időszakában vagyunk, és eszembe jutott, ha jellemezni kellene Jánost, akkor a Lélek gyümölcseivel lehetne az ő életét kifejezni: „Szeretet, öröm, békeesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás.”

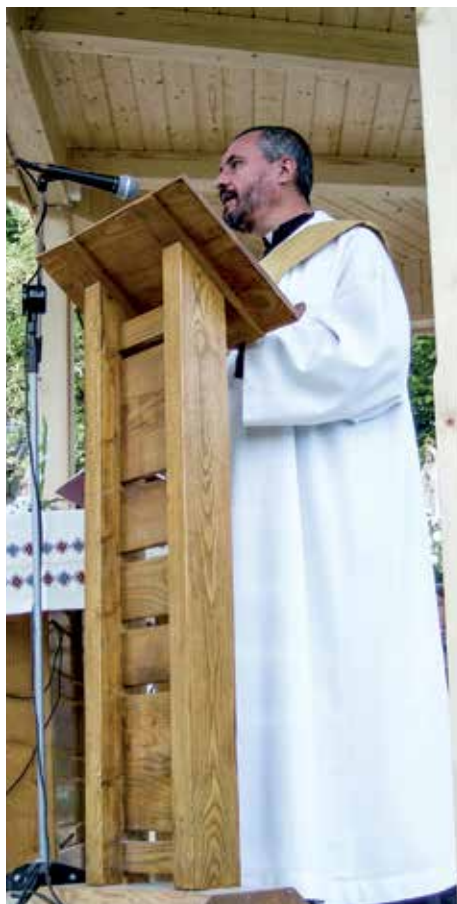
Akárhol találkoztam volt piarista osztálytársaival, évfolyamtársaival vagy katonatársával, mindenki azt mondta, hogy János mindig ilyen szelíd és alázatos, kedves és türelmes volt.

Ő férj, családapa és diakónus volt. Mindenekelőtt az életében az első helyen az Isten volt és ebből következik, hogy az Istenszolgálat volt nála az első.

Sokszor szokták a cölibátus ellen mondani azt, hogy ha valaki nem él cölibátusban, akkor megosztott a szíve, és nem tud 100%-kal lenni az Isten szolgálatában. Azt hiszem, János a mintaképe annak, hogy az ő életében ez nem így volt. Ő a hivatásnak élt, és szinte abba halt bele.

Tegnap az esperes úrral bontottuk fel az esperesi hivatalba leadott végrendeletét, abból szeretnék egy gondolatot idézni: *Hivatásom gyakorlása során sohasem az anyagi megfontolások vezettek. Ennek következtében szeretteimre*

inkább szellemi és lelki örökséget hagyhatok. Bízom benne, hogy ez átsegíti őket minden nehézségen és megpróbáltatáson – s majdan halálos ágyunkon valamennyien tiszta szívvel elmondhatjuk Sík Sándor Te Deum című versét, hála az Úrnak a mindennapi kenyérért.

Eddig nem nélkülöztük. Kérem Őt, hogy ezután is mindig megkapják a legszükségesebbeket. A gondviselő Atya szeretetébe ajánlom drága feleségemet és gyermekeimet.

Testvéreim! Legyünk mi mindnyájan egy kicsit az Isten gondviselésének a keze, és segítsünk az árván maradt családnak tehetségünkhöz képest.

János az egyházmegyénkben volt hitoktató Tamásiban, Iregszemcsén plébániaigazgató, de a szolgálat szelleme már akkor is megvolt benne, és ezért 1996-ban szentelte fel Mayer Mihály püspök úr állandó diakónussá, elsőként az egyházmegyében, hogy hivatalosan is az Egyház szolgálója legyen. Ő valóban az volt a szó legnemesebb értelmében.

14 évvel ezelőtt idekerült Szekszárdra a családjával, elsősorban azért, hogy a Kolpingban főállású hittanár legyen, majd az újvárosi plébánia igazgatója. Teljes szívvel és lélekkel végezte ezt a szolgálatát. Nagy felkészültséggel végezte ezt a hivatását is. A leggyengébb tanulót is segítette, hogy eljusson az érettségéhez, és könyörületes szívű volt.

Kilenc évvel ezelőtt tavasszal jelentkezett először nála a probléma, ami négy hónapos kora óta benne lap-

pangott a szervezetében. Akkor várták legkisebb gyermeküket, Zsófit. Mindnyájan féltünk, nehogy a születendő gyermek ne is ismerje az apukáját. 1995-ben Anna lányuk temetésén a beszédet ő mondta. Benne volt a feltámadás hite, és ha valaki megkérdezte tőlük, hogy hány gyermekük van, akkor mindig hatot mondtak, mert egy a mennyországban van. Most már ketten vannak ott, és közbenjárhatnak értünk.

Megadatott számára, hogy még kilenc évet éljen, hogy segítője legyen feleségnek, Ágotának a gyerekevelésben, és a legkisebb is megismerje apját és emlékezzen rá.

Fontos volt számára az újvárosi plébánia, az újvárosi templom, ahol hétköznaponként igeliturgiákat tartott hétvégéken, miséken prédikált és asszisztált. Ő nem volt soha olyan rosszul, hogy ne vállalta volna a prédikáció szolgálatát. Mennybemenetel ünnepének előestéjén volt az utolsó szolgálata Gábrriel atya miséjén. Akkor is prédikált – a mennybemenetelről. Amiről pár napja csak beszélt, most a maga valóságban megtapasztalhatja, amit Jézus előre megmondott, hogy Atyám házában sok hely van, elmegyek, hogy helyet készítssek nektek.

Már a misén lehetett érezni, hogy a fizikai reflexei nem a régié, de a mise után volt egy esküvő, amit még megtartott, mert számára első volt a szolgálat, és csak utána a saját élete, baja és betegsége. Tőle nem lehetett olyat kérni, aminek ellene mondott volna. Ő nem is ismerte azt a szót, hogy nem, ha szolgálatról volt szó.

A „Hogy vagy János?” kérdésre soha nem azt válaszolta, hogy rosszul, hogy ez fáj vagy az fáj. Szombaton a mónikás mise után a püspök úrnak erre a kérdésre „Hogy vagy?”, azt válaszolta: „Isten kezében vagyok”.

Mi hisszük azt, hogy Isten kezében vagyunk, és most csak annyi történt, hogy Ő Jánost az egyik kezéből áttette a másik kezébe, a földi életből az örök életbe.

Amikor vasárnap délelőtt voltam nála a kórházban, nagyon akart valamit mondani, de nem tudta kimon-

dani. Délután, amikor püspök úrral együtt meglátogattuk, már öntudatlanul aludt, ezért számomra nagy meglepetés volt, hogy vasárnap este lehetett vele kommunikálni, hétfőn Stölíke megáldoztatta, akit őrangyalának nevezett. Kedden reggel, amikor megakartuk látogatni Tamás barátommal, ő már átlépte a halál küszöbét.

Ő valóban megélte azt, amit a végrendeletében mottóként idézett Assisi Szent Ferenctől: „Éljünk másoknak javára, ne csak a magunk hasznára.”

Ő annyira a mások javára élt, hogy egyáltalán nem gondolt a maga hasznára. Soha nem azt nézte, mi a jó neki magának, hanem mindig mások javát kereste.

Nemcsak a Kolping iskolának fog hiányozni az ő munkája, szolgálata, hanem nekünk is hiányozni fognak azok a nagyon összeszedett, stílusztikailag tökéletesen megfogalmazott beszédei, amiket az utóbbi időben egyre elhalkuló hangon tudott csak mondani. Örülünk annak, hogy beszédeit már életben is kiadták könyvben, tehát a könyv sorain keresztül is velünk maradnak a gondolatai. Könyveit megvásárolhatjuk, ezzel is támogatva a családot.

Ki kell mondjam, hogy bizony hiányozni fog az újvárosi híveknek az ő készségessége, és az, hogy mindig mindenkinek mindent megtett. A leghetlenebb időpontokban kereszttelt, esketett vagy temetett. Emiatt néha fel is hívtam a figyelmét, hogy a híveket szolgáljuk, és nem kiszolgáljuk, de ezeket a szavakat is alázattal és szelídséggel fogadta, nem vitatkozott, csak

csinálta úgy, ahogy jónak gondolta, mert emésztette az Úr házáért való buzgóság.

Az Újvárosi Társaskör rendezvényein is rendszeresen részt vett, és ha kellett, beugrott egy-egy szolgálatra, soha nem mondott nemet.

Örülök annak, hogy 2009 óta a Házazas Hétvége közösségnek is tagjai lettek. Sokáig nem tudták vállalni, hiszen a gyerekek kicsik voltak, de pár év megadatott számukra, hogy lelkiileg még közelebb kerülhessenek egymáshoz mint házaspár. A halála előtti pénteken még együtt voltak csoporttalálkozó, és tudomásom szerint János már nagyon úgy beszélt, mint ha búcsúzna, és bízott abban, hogy az ő halálával a

gyermekeiben nagyobb felelősség lesz, és segítségére lesznek édesanyjuknak.

Nagyon sok közösségben benne voltak közösen. Fontos volt számukra az eszperantó, a gyermekei is megtanulták a nyelvet, évente együtt jártak találkozókra, amikről olyan lelkesen beszélt. Az ideit is már megszervezték Pécsen.

Tagja volt a piaristák öregdiák szövetségének is. A társult tagok csoportjába is szívesen jártak, a diakónusok találkozóira, lelki gyakorlatokra is eljártak családotul, a Világi Apostolok Közösségének és az UNUM-nak is tevékeny tagjai voltak.

János a közéletből is kivette a részét. Az ő finom megfogalmazásával, de mindig kimondta az igazságot. Igazi keresztény és igazi hazafi volt. Pünkösdkor hiányozni fog szolgálata a Hősök napján a katolikus részről, senki sincs, aki pótolja.

Bizonyára mindannyian örzünk róla egy-egy élményt. A gyászoló családnak, Ágotának és a gyerekeknek bizonyára azzal szerezniük a legnagyobb örömet, ha szóban vagy írásban tudomásukra hoznánk azt, hogy milyen nagyszerű ember, szolgálatkész diakónus volt János. Örültem, amikor

megkaptam azt a diasort e-mailben, amit egy háromgyerekes család küldött Ágotának azzal a címmel: Mi így ismertük.

Tamás barátom sokszor zavarba hozta, amikor élő szentnek titulálta, és ezt a szemébe mondta, ő pedig visszahozott, és nem tudta elfogadni a dicséretet.

Rá illenek azok a szavak, amik az egyik temetési imaszövegben vannak benne, hogy az ő halálával szegényebb lett a föld és gazdagabb az ég.

Ahogy Jézus is vállalta a szenvedést, ő is elfogadta az Úr kezéből. Erős lélekkel hordozta, a nagyhéten különösen is beteg volt, kímélni akartam és nem akartam, hogy elmenjen Ócsénybe vigiliázni és körmenetet tartani, de ő szent erőszakossággal kérte, hadd menjem, és én nem tudtam neki nemet mondani, mert az ő szenvedéséhez a feltámadás megünneplése adott erőt. A másnapi körmeneteket is mindkét templomban nagyon nehezen, de megcsinálta, és a körmenetek után ment a kórházba infúzióra.

Ha magának élt volna, lehet, hogy egy pár hónappal vagy évvel meghosszabbíthatta volna földi életét, de ő másokért élt, és ha rövidebb is lett az élete itt a földön, hitünk szerint elnyerte az örök élet koronáját, mert Szent Pál apostollal ő is elmondhatja: a jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam és most vár rám az örök élet koronája (2 Tim 4,7–8).

Ez vigasztal minket, nem az idők orvosában bízunk, ami begyógyítja sebeinket, mert tudjuk azt, hogy van-

DR. UDVARDY GYÖRGY megyés püspök

A föltámadás hitével, megrendülten ugyan, de nagy-nagy bizalommal imádkozunk imádságos lélekkel János diakónus testvérünkért. Temetéskor nem szónokokra van szükség, hanem imádkozó emberekre, ezért itt hívó lélekkel imádkozunk testvérünkért, feleségéért, családjáért, közösségért, melyet hosszú éveken keresztül vezetett, szolgált nagy sze-

nek sebek a gyászoló család számára, amik az idő kötésén is átvéreznek. Mi, keresztények nem érhetjük be a természet vigaszával, hanem figyelembe vesszük Szent Pál apostol figyelmeztetését: Ne szomorkodjatok úgy, mint azok, akiknek nincs reményük az örök életben (1 Tessz 4,13).

Vigasztalnak minket Szent Jeromos szavai, amiket barátjának írt édesanyja elvesztésekor: *Nem akarunk szomorkodni amiatt, hogy elvesztettük, inkább hálásak vagyunk azért, hogy a mienk volt és most is hozzánk tartozik. Aki hazatér az Úrhoz, továbbra is tagja marad Isten nagy családjának, csak előre ment, hogy mi is kövessük.*

Ha őt nem is tudjuk teljesen követni szelídségben, jóságban, alázatosságban, türelemben, de legalább valamit valósítsunk meg abból, ahogyan ő élt. Legyünk mi is a jóság és szeretet követői, hogy egykor mi is Isten jobbján álljunk és találkozzunk Isten boldogító országában, ahová Jézus előment, és most János testvérünk is követte.

Bízunk abban, hogy elfoglalhatja azt a helyet, ami számára készült, mi pedig nemcsak emlékeinkben őrizzük őt, hanem kövessük lélekben, és ahogy az egyik szent író mondja: *Tudjuk a bűnt kerülni, az erényt szeretni, a földi dolgokat megvetni, az égiet keresni és Istent mindenk fölött szeretni* – ahogy ezt János testvérünkötől tanultuk.

János testvérünk gondolataival szeretném befejezni, amit szintén ez a háromgyerekes család küldött Ágotának: *„A hívő ember számára a halál nem a nagy, fekete Semmibe való fejesugrás,*

hanem a beteljesülés és a találkozás izgalmas, boldog pillanata. Beteljesülése minden nemes célnak és vágyakozásnak. Beteljesülése mindannak, ami szép, ami jó, ami igaz. És találkozás. Találkozás a teremtő Istennel, a megváltó Jézussal, a megszentelő Lélekkel – s találkozás testvéreinkkel, akik előttünk jártak az úton.”

János, ha az Úrnál vagy, járj közben értünk, hogy egykor együtt lehessünk Isten boldogító országában!

Ezzel a hittel búcsúznak tőled: feleséged, Ágota, gyermekeid, Veronika, Anna – aki mennyországban vár Rád, Áron, Márk, Kristóf, és a legkisebb, Zsófi, édesanyád, testvéreid és családjaik, vérszerinti rokonok és a lelki család tagjai, a az újvárosi hívek, a belvárosi és a volt szolgálati helyeidről való katolikus hívek, a piarista atyák és diákok, az Újvárosi Társaskör tagjai, a Kolping iskola tanárai és diákjai, a Házazas Hétvége közössége, a Társult Tagok csoportja, a Világi Apostolok Közössége, a csíksomlyói zarándokok, akik imádkoznak érted, püspök atyák, paptestvérek, diakónus társaid, barátok, ismerősök és mindazok, akik utolsó utadon elkísérnek. A találkozás reményében búcsúznunk, Isten veled! Ámen.

„EGY NYELV, AMELY MÖGÖTT NINC S GONDOSKODÓ HATALOM”

Így vallott az eszperantó nyelvről, amelyet családjában mindenki beszélt. Aktív tagja volt a Magyar Eszperantó Szövetségnek. A temetése előtti gyászmisén Szép Attila ezen a nyelven búcsúztatta:

„Neniu havas amon pli grandan ol tio, ke iu demetus sian vivon por siaj amikoj.” (Joh 15,13) – diris Jesuo al la apostoloj antaŭ sia foriro. Kaj vi, Johano, elektis similan frazone de Francisko de Assisi por plenumi ĝin dum via vivovojo: „Ne nur por mi mem vivi sed ankaŭ por aliaj profiti”.

Kiuj ni konis vin, ĉiuj povas diri, vi sukcesis. De tago al tago vi mallaŭte, modeste kaj humile donacis vian atenton, forton, vin mem por aliuloj.

Kara Johano, amiko de Jesuo Kristo, ripozu en paco! Vivu kun Li poreterne en gloro! Ni renkontigos! Ĝis revido!

Amen.

„Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja felebarátaiért” (Ján. 15,13) – mondotta Jézus apostolainak eltávoztása előtt.

Te, János hasonló mondatot választottál Assisi Szent Ferencről, hogy teljesítsd életutad során: „Éljünk másoknak javára, ne csak a magunk hasznára.”

Mi, akik ismertünk téged, állíthatjuk, megvalósítottad a kitűzött célt. Napról napra halkan, alázatosan, szerényen ajándékoztad figyelmedet, erődöt, önmagadat másoknak.

János, Krisztus barátja, nyugodj békében. Él Jstenünkkel dicsőségében örökre! Találkozunk! Viszontlátásra!

Amen.

Horváth István

polgármester

Tisztelt gyászoló Család, tisztelt gyászoló Gyülekezet!

Nehéz pillanatok ezek mindannyiunk számára, hiszen elvesztettünk egy kiváló barátot, elvesztettük testben, de lélekben János mindig közöttünk fog maradni. János egy olyan kiváló ember volt, aki példát mutatott mindannyiunk számára, és itt mindannyian kicsit Kirsch Jánosok szeretettünk volna lenni. Hiszen az ő tekintélye, az ő tisztessége igazi példaképpé vált számunkra. János egy stabil pont volt. Stabil pont volt a családja számára, a Kolping iskola számára, a katolikus közösség számára, a város számára, hiszen mindig lehetett rá számítani. János nagysága nem a hangerejében volt, hanem a szavai erejében, amit elmondott mindannyiunk számára. Az ő hiánya testben mindig rányomja bélyegét a hétköznapokra és az ünnepekre is, de az a mód, ahogyan a mai világunkban közvetítette és saját személyén keresztül képviselte az értékrendet, a lelkünkben mindig itt fog maradni.

Köszönjük, János, városunk valamennyi lakója nevében ezt az érték-hordozást, amellyel szolgáltad a közösségedet, családodat, a Kolpingot és mindannyiunkat! Nagyon fájdalmas az elvesztésed, de emlékedet mindig megfogjuk őrizni. Búcsúzunk tőled békében, és a te példád lesz mindannyiunk szeme előtt.

HÁLA

Felesége, Ágota így vallott Jánosról halála után:

Hálával van tele a szívem. Hálával az eddigi életemért, s főként az elmúlt 22 évért. A világ legjobb férje lehetett a társam. Kaptunk nagy feladatokat, de szép, boldog volt az életünk, mert együtt jártunk az úton...

Most más-más térfélről folytatjuk a megkezdett szolgálatot. Próbáljuk tovább nevelni gyermekeinket, figyelni a rokonokra, ismerősökre...

Bízom a hosszabb együttlében. Az Úr előkészített a múlt keddi napra. Több mint egy éves folyamat volt. Erősödött, mélyült kapcsolatunk. Tudtam, hogy készít valamire, de azt nem, hogy mire. Más „feladatot” is el tudtam képzelni.

Csodálatos a jelen ünnepkör, s benne az életünk – halálunk. Születésnapok (itt és odaát) - mennybemenetel – pünkösöd – az Egyház születésnapja, a Lélek kiáradása – a Vigasztaló jelenléte!

ÉLET EZ!

Hegyháti Tibor atya búcsúztató szavai

Nehéz a mi szívünk, kedves testvérek. Megdöbbenve vettük tudomásul kedden délelőtt a hírt, hogy János testvérünk itt hagyott bennünket. Amikor megkérdeztem Laci atyát, hogy van János, akkor elmondta, hogy nem volt jól reggel és délelőtt, de estére már jobban lett, föléledt, és akkor én magam is személyesen bíztam abban, hogy nem fog bekövetkezni a halála.

Arra gondoltam, hogy majd szerdán meglátogatom, amikor jövök tanítani a Kolping iskolába. Az egyik kedves szálkai testvér hívott kedd délelőtt sírva, hogy János meghalt. Nagyon fájt nekem is ez a hír. Fájt az, hogy nem tudtam elköszönni tőle személyesen, fájt az, hogy Jézus Krisztus megengedte ezt a halálesetet. De természetesen imádkoztam érte, imádkoztam Ágotáért, imádkoztam a gyerekekért, hogy áldja meg őket az Úr Jézus Krisztus, hiszen az ő szívük sokkal, de sokkal jobban fáj, mint az enyém. Jézus Krisztus látja ezt a fájdalmat, és Ő nem mondja azt, hogy takard el, hogy fojtsd el magadba, hanem Ő ott van és veletek együtt sír, veletek együtt szenved, mert nagyon jól együtt tud érezni velünk, hiszen megtapasztalta az emberséget is a földi életében.

Elment János tőlünk. Jó ember volt. Nehezen tudott nemet mondani, hogyha megkértük valamire. Jellemezte őt az alázatosság is, nem akarta előtérbe tolni magát. Szerette azokat, akiket rábízott az Isten, a családját és azokat a gyerekeket is, akiket nem könnyű elhordozni, nem könnyű szeretni olykor a Kolping iskolában. Példakép volt János nekünk az alázatosságban, a szerénységben, és ha ezt meg tudjuk őrizni a szívünkben, az emlékeinkben föl tudjuk idézni a vele való találkozásokat, beszélgetéseket, feltudjuk idézni Isten szeretetét.

Hogyan tudjuk majd a hiányát feldolgozni? Egy édesanyának mindig na-

gyon rossz, ha a gyermekét temeti el. Nehéz, mert gondolkodik azon, hogy „hát nem nekem kellett volna meghalnom? Nem én következtem volna? Miért van ez így?” Jézus tudja azt, hogy ez nehéz. Látja, érzi és átérzi a kedves édesanyának a fájdalmát, és a szívének a gyötrelmét, és Ő azt mondja, hogy: *Bízz Bennem, Én szeretlek téged, és nem hagylak el.*

Ágotának is biztos nehéz feldolgozni ezt a gyászt, ezt a fájdalmat. Érzi majd a hiányát, amikor meg kellene valamit beszélni vele, vagy egyszerűen csak a jelenléte fog hiányozni, hiányzik a másik fele majd, és Jézus Krisztus tudja a te sebedet is gyógyítani. És a gyerekek, akik elvesztették az édesapjukat... milyen nehéz ez és szomorú! Amikor olyan jó lenne hallani a hangját, vagy csak látni vagy tudni, hogy ott van az apukám. Jézus Krisztus látja a ti fájdalmatokat is, és meg akar benneteket vigasztalni. De hogyha sírnotok kell, akkor ne szégyelljétek! Egy fiúnak sem kell szégyellnie magát.

Voltam egy táborban, ahol egy fiú elvesztette az édesapját, és nagyon fájt a szíve. Haragudott az Istenre, hogy miért engedte meg az Isten, hogy apu

meghaljon. Nehezen tudta ezt elengedni, földolgozni, és abban a táborban azt mondta a Mennyei Atyának: *Istenem, én megbocsátom neked, hogy meghalt az apu, és legyél Te az én apukám. Bár nem tudsz olyan apuka lenni, hogy lássalak a földi életben, de mégis legyél Te az.* Olyan megható volt az, amikor ezt elmondta! Jézus Krisztus tehát ott van mellettetek, és veletek van akkor is, hogyha még most nem tudjátok megérteni a miérteket. Ő az, aki azt akarja, hogy higgyetek az örök életben. Az örök élet reményében, hiszen a halál csak egy kapu, amin keresztül odajuthatunk Jézus Krisztushoz, és higgyétek azt, hogy János már jó helyen van, jó hely felé tart ő, és imádkozunk azért, hogy egykor majd találkozassunk vele abban az országban, ahol Isten lesz mindenhol, és nem lesz gyász, nem lesz fájdalom.

Jézus, köszönöm a Te mély emberi szívedet. Köszönöm a Te együttérzésedet. Köszönöm, hogy nem a halálé az utolsó szó. Kérlek Téged, segíts az én gyászoló testvéreimnek, hogy a Te vállaidon tudják kisírni magukat, és segíts azoknak is, akiknek fáj ez a haláleset. Amen.

KIRSCH JÁNOS, DIAKÓNUS

Az úJVárosi templom plébániáján lakik családjával Kirsch János diakónus. Mit is jelent ez a szó: „diakónus”? Erre és még néhány érdekes kérdésre kaptam részletes választ, amikor interjút készítettem vele.

☉ **Úgy tudom, nem szekszárdi születésű.**

1961-ben születtem. Mezőtúr mellett, Kuncsorbán nevelkedtem. 14 évesen kerültem be a kecskeméti piarista gimnáziumba. Érettségi után Marcaliban katonáskodtam teológus jelöltekkel együtt, amit abban az időben nem kitüntetésnek szánt a hatalom. Ebből azonban a többiekkel együtt sok erőt tudtam meríteni. Egerben, majd Budapesten tanultam teológiát mint kispap, szerzetes jelölt. Később nyelvtanári diplomát szereztem Szombathelyen, foglalkoztam fogyatékos gyermekekkel Tiszaföldváron, voltam hitoktató Tamásiban és Zalasabarban. 1994-ben Iregszemcsén lettem plébániaigazgató. 1998-ban kerültem Szekszárdra. Azóta vagyok az úJVárosi templom plébániaigazgatója.

☉ **Sokan tudjuk, hogy a Kolping iskolában hittant tanít. Azt már kevesebben, hogy hittanból érettségizni is lehet. Beszélne erről bővebben?**

A Kolping iskolában az idén első alkalommal választható a hittan érettségi tantárgyként. Két végzős osztályból mindössze hárman nem választották ezt. A diákoknak 29 osztályban heti két alkalommal tartok harmadmagammal hittanórát. A mintegy harminc érettségiző részére most segíték kidolgozni a vizsgatételeket, ami nagyban fogja segíteni a felkészülést.

☉ **Azt tudjuk, hogy diakónus a fokozata, de szeretnénk közelebről is megismerni ezt a rendet.**

A diakónus rend keletkezése az egyházi ókorra vezethető vissza. Az 5-6. században egymás mellett három fokozatban voltak a papok. Ezek a diakónusok, vagy szerpapok, a presbiterek, azaz az áldozópapok és a püspökök. Abban az időben a diakónusok az egyház szociális munkatársai voltak. Ők gondoskodtak a szegényekről, az elesettekről, betegekről, özvegyekről, és az árvákról. Foglalkoztak tanítással, és ők vitték el a szentostyát a betegekhez. Később ez egy átmeneti fokozat, egy lépcsőfok lett a papi hivatás felé. Belőlük lettek néhány év elteltével a presbiterek, majd később a püspökök. Rómában gyakran közülük választották a pápát, nagy népszerűségük miatt. A 7-8. században szerzetesrendek megjelenésével a diakónus rend elsorvadt, mígnem a 2. Vatikáni Zsinat a megnövekedett

paphiányra, valamint missziós és karitatív szempontokra hivatkozva, önálló rendként visszaállította funkciójában.

☉ **Mi a különbség egy pap és egy diakónus között?**

Hasonlóan a papokhoz, a diakónus keresztelhet, eskethet, temethet, istentiszteletet tarthat, vezethet plébániát, de nem gyóntathat, a kenyeret és a bort nem változtathatja át. Az istentiszteleten csak egy pap által előre átváltoztatott ostyával áldoztathat. És a diakónusnak lehet családja.

☉ **Igen, tudjuk, hogy népes családja van.**

Feleséggel, Ágotával neveljük négy gyermekünket, és októberben várhatóan tovább nő a család létszáma. 1996-ban szenteltek fel szerpappá. Egyházmegyénkben azóta is én vagyok az egyetlen családos diakónus.

☉ **Úgy tudom, hogy jól ismeri az eszperantó nyelvet.**

Igen, de nemcsak én. A családban mindenki beszél eszperantóul. Egymás között legtöbbször így kommunikálunk. Még a legkisebb gyermekünkkel is. Minden évben elmegyünk eszperantó táborba, ahol 20-25 ország lakóival találkozunk, számos külföldivel tartjuk a kapcsolatot, természetesen eszperantóul. Itt Szekszárdon is vannak jó néhányan, akik ismerik, beszélnek ezt a nyelvet. Egy nyelv, amely mögött nincs gondoskodó hatalom. Sajnos emiatt kevés az esélye, hogy valamikor is elterjedjen.

☉ **Az iskolaújság nevében is köszönöm, hogy közelebről megismerkedhettünk Önnel.**

*Historia Scholae, 2003. húsvét
Visontai L.*

MENNYBEMENETEL – HÚSVÉT 7. VASÁRNAP Az utolsó szentbeszéd

János május 19-én ÚJVárosi templomban a szombat esti szentmisén tartotta – ekkor még nem tudtuk – utolsó prédikációját, amely Jézus mennybemeneteléhez kapcsolódott.

Kedves Testvérek! Az apostolok cselekedetnek beszámolója szerint Jézus kiveti tanítványait az Olajfák hegyére, és ott szemük láttára fölemelkedik a mennybe. A tanítványokhoz hasonlóan ma mi is tekintünk az égbe, ahonnan Krisztus újból eljön majd a világ végén.

Kedves Testvérek! A mennybemenetelről szólva a XX. – XXI. századi ember előtt talán az úrhajók indításának képe idéződik fel: az a pillanat, amint a modern rakéta – technika diadalmasan legyőzi a Föld vonzerejét.

Mi, hívő keresztények azonban tisztán látjuk: hogy egészen másról, jóval hatalmasabb diadalról van itt szó: Jézus korba nem egy remek technikai csoda segítségével lép ki a tér és az idő korlátai közül, hanem föltámadott és megdicsőült emberségével! Kibontakozik/kiemelkedik a Föld vonzóköréből, mert egy másik, egy teljesebb, gazdagabb valóság: az Isten Országáé és az Ő szeretete vonzza magához. Átlép tehát egy olyan létbe, egy olyan realitásba, amelyet emberi szem még nem látott, emberi fül még nem hallott, amelyet emberi szív itt a Földön fel nem foghat.

Kedves Testvérek! Nem tudhatjuk, milyen érzésekkel, milyen gondolatokkal tekintettek az apostolok távozó testük után. – Bizonyára úgy érezték: az Emberfiának minden oka megvolt, hogy faképnél hagy-

ja ezt a világot. Hiszen az Evangéliumból egyértelműen kitűnik, hogy a Messiás nem talált itt szíves fogadtatásra: a betlehemi istállóból a nagypénteki keresztalág minden szinten szenvedés, megpróbáltatás, értetlenség és hálátlanság jutott neki osztályrésül. Jézus esetében szó sem volt azonban csalódásról, szó sem volt sértődöttségről, elkeseredésről. Ha valaki, hát Ő bizony világosan látta a sok-sok földi/emberi nyomorúságot, a szenvedés, az emberi pokol feneketlen bugyrait, ám ugyanakkor látta és jelezte a KIUTAT is: az emberi dráma diadalmas végkifejletek!

Távozása tehát nem minősíthető menekülésnek. Inkább azt mondhatnánk róla: testileg eltávozott ugyan, de a szíve itt maradt velünk. – Mivel ahogy valóságosan is megőrizte közöttünk jelenlétét a kenyér és a bor színe alatt.

Mi, térbe-időbe zárt halandó emberek inkább fordítva vagyunk ezzel, Kedves Testvérek! Minél idősebb lesz közöttünk valaki, annál inkább megtapasztalja, hogy megváltozik körülötte a világ, hogy egyre magányosabban, egyre idegenebbül érezzük magunkat benne. Barátaink, hozzátartozóink többsége eltávozik, s egyre kevesebb cél fűz bennünket e földi léthez. Lassacskán, mint gyümölcs a fán: az ember fokról fokra megéri a halálra...

Kedves Testvérek! Kisgyermekes szülők számára hallatlan öröm, amikor először szólal meg egy apró emberpalánta, különösen szívmengető, ha éppen anyját vagy apját emlegeti. Más előjellel ugyan, ám hasonlóképpen komoly súlya/hangsúlya van a búcsúzó/haldokló ember utolsó szavainak, kijelentéseinek is. Ezek az utolsó szavak, ezek a halálos ágyon tett kijelentések. Mélyen belevésődnek a jelenlévő családtagok, barátok, szomszédok, ismerősök tudatába/ emlékezetébe. Pontosan ezért őrzi gondosan a keresztény hagyomány Jézusnak a kereszten kimondott szavát, vagy akár a szentek és a vértanúk utolsó buzdításait.

Ám mindezeknél fontosabb, jelentősebb az a rövid végrendelet, melyet az Úr mennybemenetele előtt közöl az apostolai-val. Kijelenté: „Menjete el az egész világra, hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek!”

Kedves Testvérek! Első hallásra talán nevetségesnek tűnik e komoly megbízás: hogyan képzelhette Jézus ezekről az egyszerű, mezítélbas emberekről, hogy képesek és alkalmasak lesznek egy ilyen fontos misszióra? (Hiszen még most is értetlenkednek. Alig-alig fognak fel vala-

mit abból, ami velük és köztetek történi. Jellemző módon ott is elhangzik egy naiv kérdés: „Talán most állítod helyre az Izrael országát?”

Ha csupán ennyit fogtak föl, ennyit értettek meg Jézus küldetéséből – mit tehetnek nekik egy erős hadsereg, egy konok politikai hatalom, megfelelő tudás, megfelelő műveltség nélkül?

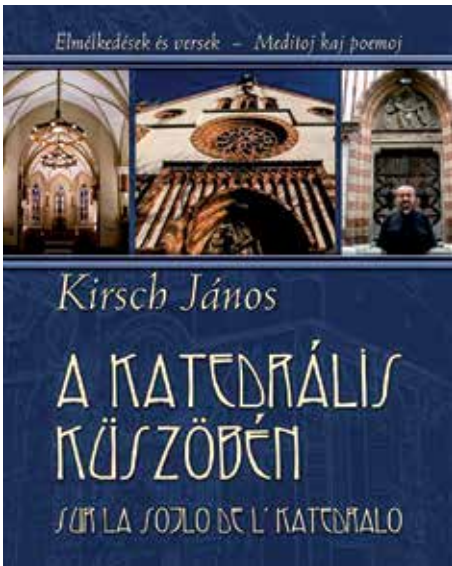
Úgy tűnik ebben a pillanatban: Jézus nem a realitások talaján áll! Hiú delibabokat kerget. Értelmetlen és lehetetlen dolgokat kíván apostolaitól! Mégis tudjuk, látjuk a történelemből: elegendő volt néhány röpke évszázad, hogy a hatalmas történelmi küldetés valóra váljék. S történt mindez azért, mert Jézus nem csupán ígérte -> meg is tartotta ígéreteit, hogy velünk, az Ő Egyházával marad az idők végezetéig.

Pál apostollal látva: Isten azokat választotta ki, akik a világ szemében gyengék, hogy megszégyenítse az erőseket. Ezzel is fényesen jelezte, igazolta: hogy minden hatalom az Ővé, mennyben és a földön.

Kedves Testvérek! György Azola egyik írásában fölteszi a kérdést: - Vajon mi tesz bátorrá egy kisgyereket? Meg is válaszolja: Ha édesanyja ölebe bújhat, ha édesapja megfogja a kezét. S vajon mi ad erőt egy felnőtt férfinak vagy nőnek? – Ha egymás karjaiban találunk menedéket. És vajon mi tette az apostolokat világhódító hőökké? – A Jézussal való személyes találkozás, az Ő szerető jelenléte, meg elkíséri Egyházát az idők végezetéig.

A KATEDRÁLIS KÜSZÖBÉN

Élete során számos antológiában publikálták verseit, elmékedéseit. Verseiben a meditáció eredetisége, elmékedéseiben a biblikus bölcsesség szépsége ragadja meg az olvasót. A katedrális

Róla írták, róla mondták

János mindig minden feladatát a tőle telhető maximalitással végezte. Csak olyan munkát adott ki a kezéből, amiről úgy gondolta, hogy tökéletesen elkészült.

Bizonyítványaiban csak a kitűnő jöhetett szóba. Tanulmányi és szavaló versenyeket nyert iskolás korában – több tantárgyból és eszperantó nyelven is.

Szombathelyről eszperantó tanárnője írt eminens diákjáról: „Nemcsak tanítottam, de rengeteget tanultam is tőle.”

Ágotának mellette soha nem kellett lexikont használnia, élő lexikon volt. Minden kérdésre választ tudott adni. János amit egyszer megtanult, elolvasott – az ott volt a fejében, s bármikor elő tudta venni. Ha kellett, akkor teológiai, vagy éppen történelmi, irodalmi témában. Ha a Remete kápolna történetéről volt szó, akkor arról tudott akár órákig is beszélni. Hatalmas tudás birtokosa volt.

S most már azt is tudja még hozzá, ami csak a másik térfélen beszerezhető...

A szerk

A beszédeket Kátai A. és Visontai László jegyezte le

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.
Kereskedelmi forgalomba nem kerül.
Felelős szerkesztő: Bacsmai László plébános
Szerkesztő: Visontai László
Munkatársak: Guld Noémi, Schubert Judit

www.plebaniaszekszard.hu
csaladunk.ujtag@t-online.hu

Készítette: Schubert Miklós és Schubert Péter
Schubert Grafikai Stúdió - Szekszárd
Nyomatás: Páskum Nyomda - Szekszárd

küszöbén című könyvét 2009-ben jelentette meg az **Accordia Kiadó**, amely igazi ajándék mindenki számára: nemes gondolatokból katedrális! Legszebben csak János szavaival lehet szólni a katedrálisról: „Kőbe faragott imádság”

Részlet a könyv egyik fejezetéből:

Milyen gyámoltalan, milyen esélytelen egy fészkből kipottyant madárfióka! Milyen gyámoltalan, milyen esélytelen egy anyátlan-apátlan árva! Milyen gyámoltalan, mennyire esélytelen az az emberpalánta, akit „tehernek” érznek, akinek nem lesikvárják szívrepesve első moccanását, akit később sem dédelgetnek, babusgatnak! Persze, kinő majd a haja, a foga, megnyúlik a keze, lába – ám a szeretet érintése nélkül aligha válik teljes emberré.

Egyre inkább látjuk, egyre többen mondjuk: egy új évezred küszöbén, annyi változás, megrázkódtatás, elbizonytalanodás, annyi gyötrelmem és szenvedés után megint

csak a család lehet a megújulás záloga. Szükségünk van a fészek melegére, röptető biztonságára. Szükségünk van a szeretet érintésére, hogy ne csak korban, hanem „bölcsségben és kedvességben” növekedjenek az új nemzedékek. Szükségünk van békés, boldog, kiegyensúlyozott családokra. Szükségünk, égető szükségünk van ismét szent családokra!

És egy versrészlet, amelyet az olvasónak így ajánl a könyvében:

Milyen szép lenne, ha reggelenként el-el-dúdolódnánk Adamis Anna énekét:

„Arra születtem, hogy megszeressenek,
s megszeressem én is azt, akit lehet,
arra születtem, hogy boldog is legyek,
s továbbadjam egyszer az életemet,

s végül arra jöttem én e világra,
hogy belehalnom se kelljen hiába.”

A szerk.

MULT

„Anyánk
Hazánknál hazább hazánk
Sárkányos messi ország
Emelj be szeléd öledbe”

Kirsch János testvérünk idézett verse egy jövőbeli reményről szól, a hazatalálásról, a Boldogasszonynak felajánlott földi hazából az Égi hazába. Érdekes a címe a versének: Múlt. Összekapcsolódik itt jelen, múlt, jövő: Ő az égben, vigyázva ránk, mi a földön,

imádkozva. Ezt tettük 2012. május 25-én, pénteken délelőtt is Csíksomlyó felé haladva a zarándoktársainkkal valahol a Fogarasi-havasok mellett, a buszon. Megidéztük János testvérünket az írásai felolvasásával, s a rózsafüzér imádságban. Együtt gyászoltunk a szekszárdi hívek sokaságával.

Szent Ferencet nem ismertem, de János testvért igen. Az ő szelídsége, belső derűje, csendessége újra és újra erőt adott nekem. Amikor elcsüggedtem, elfáradtam, elég volt Rá gondolnom, hogy megpróbáltatásaimat könnyebben viseljem.

Nagy ajándék volt nekünk, amikor a Házás Hétféje közösség tagjaiként többet találkozhattunk vele és feleségével, Ágotával. Jó volt a közelében lenni, szelídségétől megbékélni. Sok kincset hagyott ránk, csemegézzünk ihletett írásaiból! Kérjük János testvérünkre az örök boldogságot, szeretteinek pedig a Vigasztaló kegyelmét:

Simon Béla

TÁMOGATÁS

A házastársat és édesapát elvesztő családja megsegítésére szánt támogatások az OTP 11773463-00240206 (Kirschné Rojik Ágota) számlaszámra utalhatók.